

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2021. január 12. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A terrorizmus finanszírozása büntette miatt *I.rendű vádlott és társa* ellen indított büntetőügyben a *Szegedi Törvényszék* 2019. május 16. napján kihirdetett *7.B.1002/2018/91.* számú ítéletét *helybenhagyja.*

A másodfokú eljárásban felmerült 523.832,- (ötszázhuszonháromezer-nyolcszázharminckettő) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] A Szegedi Törvényszék fenti ítéletével a 2018. március 7. napja óta fogvatartásban lévő I. rendű és II. rendű vádlottakat egyezően bűnösnek mondta ki terrorizmus finanszírozása büntetében [Btk. 318. § (2) bekezdés 2. fordulat]. Ezért az I. és II. rendű vádlottakat egyezően 2 év szabadságvesztésre és 8 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását mindkét vádlott vonatkozásában börtönben rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy az I. és II. rendű vádlottak a kiszabott szabadságvesztésből, annak fele része letöltését követően bocsáthatóak feltételes szabadságra. A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.
- [2] A törvényszék ítélte ellen fellebbezést jelentett be I. rendű vádlott és védője egyezően felmentés érdekében, míg II. rendű vádlott felmentés, védője pedig elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése végett.
- [3] Fellebbezésének írásbeli indokolásában I. rendű vádlott védője kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mivel a tényállást hiányosan állapította meg, a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, valamint az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.
- [4] Álláspontja szerint, a terheltek BÁH előtt tett vallomásai jelen büntetőeljárásban kizárólag okirati bizonyítékként használhatók fel, terhelti vallomásként nem, ugyanis a menekültügyi eljárásban

irányadó figyelmeztetés nyilvánvalóan nem feleltethető meg a büntetőeljárásban használatos terhelti figyelmeztetésnek. Ebből következően viszont, a rögzített konkrét nyilatkozatok bizonyítékként nem értékelhetők. Hangsúlyozta, hogy pontosítani szükséges a tényállást azon körülményekkel, hogy az I. rendű vádlott hogyan került el családjától, hogyan érkezett meg az iraki hegyekbe, mert megérkezésének körülményei és ottani felismerése is releváns. Pontosítani kellene álláspontja szerint a tényállást, hogy mindössze egyetlen alkalommal fordult elő, hogy védeence harcból visszatérő katonákat fogadott egyenruhában, és kísérte őket 20 méteren keresztül.

- [5] A Btk. 20. § (1) bekezdése szerinti tévedés kapcsán I. rendű vádlott védője utalt arra, hogy a ténybeli tévedés vizsgálata jelen esetben arra kell, hogy irányuljon, hogy az I. rendű vádlott tisztában lehetett-e azzal a ténnyel, hogy a [szervezet neve1] és az [szervezet neve2] politikai harcos fegyveres szervezet. Az elkövető tudattartamát pedig abban az időpontban kell vizsgálni, amikor csatlakozott ehhez a csoporthoz. A védői álláspont szerint, e vonatkozásban az I. rendű vádlott tekintetében kétséget kizáróan bizonyítható a ténybeli tévedés fennállása. Ugyancsak hivatkozott az I. rendű vádlott védője, a Btk. 19. § (1) bekezdése szerinti fenyegetésre, mint büntethetőséget kizáró okra. Álláspontja szerint, a fenyegetés akaratot bénító vagy hajlító volta nem szakkérdés, hanem bírói mérlegelési hatáskör. A szakértő ebben a kérdéskörben nem foglalhat állást, hiszen az a kompetenciáján való túlterjeszkedést jelentene. Ugyanakkor a védői álláspont szerint, a szakértői megállapítások és a terhelti nyilatkozatok is aggálymentesen lehetővé teszik az akaratot bénító fenyegetést, mint büntethetőséget kizáró ok megállapítását is az I. rendű vádlott esetében.
- [6] Összességében véleménye szerint, a vádlotti vallomásból az állapítható meg, hogy az I. rendű vádlottat becsapták, így csatlakozásának önkéntessége megkérdőjelezhető. Rámutatott továbbá, hogy az elsőfokú bíróság maga is rögzítette, hogy a vádlottakat fenyegetés érte, mégsem adott magyarázatot arra, hogy az akaratot bénító fenyegetés helyett, miért csupán az akaratot hajlító fenyegetést állapította meg. A fellebbezési nyilvános ülésen, így a benyújtott írásbeli indokolást részben módosítva, elsődlegesen tévedésre, másodlagosan fenyegetésre hivatkozva, az I. rendű vádlott felmentését indítványozta.
- [7] II. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék ítélte részben megalapozatlan, tekintettel arra, hogy a tényállást hiányosan állapította meg, illetőleg megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. A védői álláspont szerint, a vádlottak cselekvősege tekintetében a bűncselekmény törvényi tényállási elemei is hiányoznak, a terrorizmus finanszírozása büntettét nem követték el. Azzal ugyanis, hogy kényszer következtében az volt a munkájuk, hogy ruhákat, élelmiszert, stb. kellett kiadni, elvinni meghatározott személyeknek, még nem követték el a Btk. 318. § (2) bekezdésében foglalt bűncselekményt, hiszen a terrorista csoport egyéb módon történő támogatása, valamint anyagi eszköz szolgáltatása, egy kívülről - csoporton kívül - érkező támogatást feltételez.
- [8] A II. rendű vádlott védője kifejtette továbbá, hogy a vádlottak tekintetében büntethetőséget kizáró okok is megállapíthatóak, miért a Btk. 20. § (1) bekezdése szerinti tévedés, valamint a Btk. 19. § (1) bekezdése szerinti fenyegetés. Előadta, hogy az igazságügyi pszichológus-szakértői vizsgálat szerint, a vádlottak előadása teljes mértékben hitelesnek és élményszerűnek tekinthető, az ítéleti tényállás pedig azt is rögzíti, hogy a [szervezet1] folyamatosan azzal fenyegette tagjait, hogy amennyiben a szolgálattal felhagynak, akár halállal is járó retorzió vár rájuk. A II. rendű vádlott vallomásaiban, valamint a szakértőnek is beszámolt a halálos fenyegetésekről, de azt alátámasztják a [felsőoktatási intézmény neve] által közöltek is. Álláspontja szerint, mindezekre figyelemmel a II. rendű vádlott képtelen volt az akaratának megfelelő magatartásra.

- [9] Indítványozta, hogy az ítéletábra elsödlelesen büncselekmény híányában, másodlagosan büntethetőséget kizáró okra visszavezethetően a II. rendű vádlottat mentse fel. Harmadlagos indítványa az volt, hogy amennyiben a másodfokú bíróság a II. rendű vádlott büncsségét megállapítaná, úgy a kiszabott büntetés enyhítse, negyedlegesen pedig - amennyiben az ítéletábra megalapozatlansági okok kiküszöbölésére nem lát lehetőséget - az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül.
- [10] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.330/2018/70. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.
- [11] A bejelentett fellebbezések alaptalanok, a főügyészségi átiratban foglaltak alaposak.
- [12] Tekintettel arra, hogy az ítélettel szemben mindkét vádlott, valamint védőik is elsödlelesen felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést, így a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdéseire figyelemmel, az ítélet teljes körű felülbírálatának volt helye.
- [13] Ennek során az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerűen tárgyalta, nem sértett olyan eljárás szabályt, amelyre tekintettel ítéletét hatályon kívül kellene helyezni.
- [14] Nem értett egyet a másodfokú bíróság I. rendű vádlott védőjének azon eljárás kifogásával, amely szerint, a terheltek BÁH előtt tett vallomásaiban foglalt nyilatkozatok bizonyítékként nem értékelhetők. Helytállóan nyilatkozott e tekintetben a törvényszék a Be. 167. § (2) bekezdésére, amely szerint, a büntetőeljárásban fel lehet használni azokat a bizonyítási eszközöket, amelyeket valamely hatóság - jogszabályban meghatározott feladatainak ellátása során - a büntetőeljárás megindítása előtt, vagy azzal egyidejűleg készített, illetőleg beszerezett. Az elsőfokú indoklás csupán a Be. 204. § (1) és (3) bekezdései vonatkozásaiban szorul kiegészítésre, ugyanis ezek alapján tekinthető az okirat tárgyi bizonyítási eszköznek, azonban e jogszabályhelyekre a törvényszék elmulasztott hivatkozni.
- [15] A menekültügyi hatóság államigazgatási eljárása során a rá vonatkozó eljárás szabályokat mindenben betartotta. Így tolmácsot alkalmazott, a vádlottak az általuk beszélt nyelvre lefordított, a menekültügyi eljárásra vonatkozó tájékoztatót megkapták, majd akként nyilatkoztak, hogy a jogaikra és kötelességeikre való kioktatást, továbbá a tájékoztatóban foglaltakat megértették és tudomásul vették. Tudomásul vették azt is, hogy a valótlán információk szolgáltatása és a hatósággal együtt nem működés menekültügyi kérelmük elutasításához vezethet. Az eljárás során figyelmeztetésre került továbbá a jelen lévő tolmács, hogy az akkor hatályos 2004. évi CXL. törvény 42-43. §-a, az 53 § (3)-(4) bekezdései, az 58. § (6) bekezdés, 59. § (1), (3), (4) bekezdései és a 60. § (3) bekezdése alapján a tolmácsolást megtagadhatja. A tolmács kijelentette, hogy a kérelmezőt korábban nem ismerte, vele kapcsolata nem volt, így a meghallgatotthoz való viszonya elfogulatlan. A figyelmeztetést megértette és kijelentette, hogy a tolmácsolásnak törvényes akadálya nincs, a tolmácsolást fentiek tudatában teszi. A menekültügyi eljárásra vonatkozó tájékoztató pedig a 2007. évi LXXX. törvény és a végrehajtásáról szóló 301/2007. (XI. 09.) kormányrendelet alapján került megszövegezésre.
- [16] A Kúria BH1999. 353. számú eseti döntésének I. pontja szerint, a vádlottnak a büntetőeljárás megelőzően, az államigazgatási eljárásban tett tanúvallomása a bíróság által bizonyítékként felhasználható, ha az államigazgatási eljárásban tanúkénti kihallgatásra az államigazgatási eljárás szabályainak megtartásával került sor.
- [17] Ezen eseti döntés indoklása szerint, töretlen a gyakorlat, hogy a büntetőeljárás megelőző

eljárásokban beszerzett bizonyítékok is a bizonyítás anyagát képezhetik. Ezeknek a bizonyítékoknak a figyelembevételéhez azonban elengedhetetlen, hogy a megelőző eljárás szabályait, a bizonyítékok beszerzésénél a hatóságok megtartsák. Mindebből az következik, hogy, ha a vádlottnak, a tanúkenti meghallgatására, az államigazgatási eljárás szabályainak megtartásával került sor, úgy azt a bizonyítékok közül nem lehet kizárni.

- [18] Jelen esetben is ez a helyzet áll fenn, így a terheltek BÁH meghallgatásáról szóló jegyzőkönyvek okirati bizonyítékként aggálytalanul felhasználhatóak voltak, különös figyelemmel arra, hogy a büntetőeljárás törvénynek a tanú, illetőleg a terhelt kihallgatására vonatkozó rendelkezései más eljárásban nem alkalmazhatók.
- [19] A vádlottak személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tények, a Be. 561. § (3) bekezdés b) és c) pontjai alapján nem minősülnek a bíróság által megállapított tényállásnak, ezért az erre utaló megjegyzést az ítélet tábla mellőzte (elsőfokú ítélet 2. oldal, alulról a harmadik bekezdés).
- [20] Ugyanakkor az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 3. oldalának utolsó bekezdését a személyi körülmények részének tekintette. Ezeket kiegészítette azzal, hogy a vádlottak 2020. június 14. napján a [város neve]-i Befogadó Állomásról ismeretlen helyre távoztak, majd ugyanezen a napon Ausztriában, később pedig - 2020. július 29. napján - [ország neve]-ban is nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtottak be.
- [21] A perrendszerűen lefolytatott bizonyítás ellenére az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan volt, ugyanis a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerint az ítéleti tényállást részben hiányosan állapította meg. Ezért az ítélet tábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását az alábbiak szerint kiegészítette:
- [22] Kiegészítette az ítélet tábla az ítélet 3. oldalának negyedik bekezdését akként, hogy II. és II. rendű vádlottakat a [szervezet1] szervezetében való részvételük során megfenyegették azzal, hogy ha elmenekülnek a szervezetből, akkor megölik őket.
- [23] A fenti kiegészítéssel az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása teljesen megalapozottá vált, melyet az ítélet tábla határozatának alapjául elfogadott, ezért nem osztotta I. és II. rendű vádlottak védőinek, a részbeni megalapozatlanságra vonatkozó további észrevételeit.
- [24] Az így kiegészített és helyesbített, immár mindenben megalapozott tényállásból a törvényszék - a széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján beszerzett és rendelkezésre álló bizonyítékok elemzését követően - okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére, azonban ítéletének indokolása e körben részben kiegészítésre, részben helyesbítésre szorul.
- [25] Az ítélet tábla álláspontja szerint, a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapíthatósága kapcsán több, egymáshoz sorrendben kapcsolódó, konjunktív szempontot kellett vizsgálni, amelyek a következők:
- [26] 1. Elsődlegesen vizsgálni kellett, hogy a magyar bíróságnak van-e joghatósága a vádlotti cselekmények elbírálásához. Ezen kérdést az ítélet tábla igenlően döntötte el. A Btk. 3. § (2) bekezdés a) pont ac) alpontja szerint, a magyar büntető törvényt kell alkalmazni, a nem magyar állampolgár által külföldön elkövetett cselekményre is, ha az a XIII. vagy a XIV. Fejezetben meghatározott bűncselekmény, vagy egyéb olyan bűncselekmény, amelynek üldözését törvényben kihirdetett nemzetközi szerződés írja elő. Az ide kötődő nemzetközi szerződés pedig az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló, Varsóban, 2005. május 16. napján kelt Egyezménye, mely

Magyarországon a 2011. évi II. törvénnyel került kihirdetésre.

- [27] 2. Vizsgálni kellett másodlagosan, hogy tényállásszerű-e a vádlottak cselekménye. Az ítéletábra igenlően döntötte el ezen kérdést is. A Btk. 318. § (2) bekezdés 2. fordulataba ütköző terrorizmus finanszírozását az követi el, aki a terrorista csoport tevékenységét - az (1) bekezdéshez képest - egyéb módon *támogatja*. Ebből következően a törvény nem a terrorista csoporthoz való csatlakozást, hanem annak támogatását rendeli büntetni. Ilyen támogatásnak minősül a vádlottak azon tevékenysége is, hogy 2009., illetőleg 2010. évektől 2015. év augusztusáig logisztikai munkával, azaz ellátói, kísérői és szállítói tevékenységgel támogatták a [szervezet1], illetve [szervezet2] nevű terrorista csoportok működését. A támogatói tevékenység - II. rendű vádlott védője által felvetettekkel ellentétben - pedig nem csupán kívülről, hanem a terrorista csoporton belülről is megvalósítható, tehát elkövető lehet adott esetben a terrorista csoport tagja is.
- [28] 3. Vizsgálni kellett továbbá, hogy a vádlottak esetében fennáll-e bármely büntethetőséget kizáró, vagy korlátozó ok, különös figyelemmel a - védelem által hivatkozott - tévedésre, illetőleg a fenyegetésre.
- [29] E körben vizsgálni kellett a vádlottak elkövetéskori tudattartamát. Szemben azonban I. rendű vádlott védőjének álláspontjával - amely szerint ennek a tudattartalomnak a terrorszervezethez történő csatlakozáskor kellett fennállni -, az ítéletábra szerint, az elkövetési magatartás folyamatosságára figyelemmel, a [szervezet1]-hoz történő csatlakozástól, egészen az onnan 2015. augusztusában történt szökésükig folyamatában vizsgálendő volt a vádlotti tudattartalom, hiszen - a fentebb kifejtettek szerint - a büntetendő cselekmény nem terrorszervezethez való csatlakozás, hanem annak támogatása.
- [30] A másodfokú bíróság véleménye szerint, a vádlottak fiatal életkoruk ellenére, kurd nemzetiségüként, nyilvánvalóan tisztában voltak azzal, hogy a [szervezet1], illetőleg annak bármely szervezete fegyveres harcot folytat a török fegyveres erőkkel szemben, így illegális szervezetnek minősül. Nyilvánvalóan tisztában voltak azzal is - már a csatlakozáskor, de különösen később, a terrorista csoportban eltöltött idő folyamán -, hogy az a szervezet, amelyhez csatlakoztak, illetve, amelynek tevékenységét személyes közreműködésükkel segítik, a török államhatalmat irreguláris módon, fegyveres harcokkal, robbantásokkal támadja. Mindebből pedig az is következik, hogy a vádlottak az ítéleti tényállásban foglalt időtartam alatt, tisztában voltak a [szervezet1] hétköznapi értelemben vett terrorista jellegével, illetőleg azzal, hogy logisztikai jellegű tevékenységükkel ennek a csoportnak a működését támogatják.
- [31] Ezzel összefüggésben az ítéletábra rámutat arra, hogy a tévedés lehet ténybeli, valamint fennállhat a társadalomra veszélyesség tekintetében is. Ugyanakkor a fentebb kifejtettek okán a tévedés egyik fajtája sem állapítható meg a vádlottak javára, büntethetőséget kizáró okként. Mindenben osztotta továbbá az ítéletábra az elsőfokú bíróság által kifejtetteket a tekintetben is, hogy a vádlottakat akaratuk megtörésére alkalmas hatás nem érte, így a Btk. 19. § (1) bekezdése szerinti fenyegetés sem állapítható meg a javukra, mint büntethetőséget kizáró ok.
- [32] Osztotta az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben is, hogy a Btk. 19. § (2) bekezdése alapján, a vádlottakat a fenyegetés korlátozta az akaratuk megfelelő megtartásában, tehát a tábor rövid időn belüli elhagyásában. Tényszerű ugyanis, hogy csatlakozásukat követően a [szervezet1] részéről általánosságban, majd távozási szándékuk bejelentését követően konkrétan is fenyegetés alatt álltak azáltal, hogy amennyiben a szolgálattal felhagynak, vagy elszöknek, úgy őket, vagy családjukat retorzió érheti, így akár ki is végezhetik őket. Ez a konkrét fenyegetés

azonban nem volt olyan mértékű, amely miatt a vádlottak képtelenek lettek volna akaratuknak megfelelő magatartásra, hiszen több éves szolgálat után, végül 2015. augusztusában a táborhelyről mégis elszöktek.

- [33] Összességében tehát az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége okszerű és logikus volt, amikor arra a megállapításra jutott, hogy I. rendű és II. rendű vádlottak megvalósították a terhükre megállapított bűncselekményt, és ezen okfejtését - a fenti kiegészítésekkel - az ítélet tábla maradéktalanul osztotta.
- [34] A büntetés kiszabása körében a másodfokú bíróság megállapította, hogy - figyelemmel az 56/2007. BK vélemény II/1. pontjára - a fiatal felnőtt kor csak I. rendű vádlott esetében enyhítő körülmény, azonban a büntetlen előélet ebből adódóan nála nem minősül enyhítő körülményként, míg II. rendű vádlottnál a büntetlen előélet enyhítő körülmény, azonban a fiatal felnőtt kor nem az, tekintettel arra, hogy a vádlottak a terrorista csoportból 2015. augusztusában szöktek el, azaz a bűncselekményt ezen időpontig fejtették ki, de ekkor a II. rendű vádlott életkora a 24 évet már meghaladta. Enyhítő körülményt jelentenek továbbá a II. rendű vádlott javára a pszichés eredetű szívproblémái is.
- [35] Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel, nem tévedett a törvényszék, amikor a Btk. 79. §-ban foglalt büntetési célok elérése érdekében, a Btk. 80. § (1) és (2) bekezdésére alapítva, a vádlottakat egyezően 2 év szabadságvesztésre és 8 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte. Tekintettel a megvalósult bűncselekmény tárgyi súlyára, valamint a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességre, a kiszabott büntetések arányosak, azok lényeges enyhítése nem indokolt.
- [36] Helytállóan állapította meg a törvényszék a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát is, továbbá a különös méltánylást érdemlő esetre figyelemmel helyes volt azon rendelkezése is, amely szerint a vádlottak a kiszabott szabadságvesztésből, annak fele része letöltését követően bocsáthatóak feltételes szabadságra.
- [37] A kiutasítás büntetés vonatkozásában helyesbítette az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 14. oldalának harmadik bekezdését akként, hogy mellőzte a Magyarország területén történő elkövetésre való hivatkozást, ugyanis a vádlottak a terhükre megállapított bűncselekményt nem Magyarországon követték el.
- [38] A fent kifejtettekre tekintettel, a másodfokú bíróság a bejelentett vádlotti és védői fellebbezéseket alaptalannak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - azt hivatalból is felülbírálván - lényegében helyes indokai alapján a Be. 605. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.
- [39] A másodfokú bíróság a Be. 613. § (1) bekezdése, valamint a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján rendelkezett akként, hogy a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.
- [40] A végzéssel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

, 2021. január 12.

. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke

. Kiss Dániel s. k.
előadó bíró

. Katona Dorottya s. k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.463/2019/102. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 7.B.1002/2018/91. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

, 2021. január 12.

. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke